

«Veia que no m'hi guanyaria pas la vida i amb 24 anys vaig plegar»

Què se n'ha fet de Plácido Pérez: exfutbolista de Banyoles; Figueres; Girona; Vilobí; i Roses

«Safates d'alumini pel forn? No, no en tenim. De vidre sí, d'aquelles pels canelons», «aquesta silicona li anirà més bé que pas la cola aquella, ja veurà», «caixes de cartó? Ostres n'he llençat un piló aquest matí, ja em sap greu». Amb la mateixa traça i facilitat amb què se n'anava de defenses i celebrava gols, Plácido Pérez (Llançà, 1969) despatxa rere el taulell de la Botiga Laura, el negoci que va fundar amb la seva dona el 1993. «Ja veia que amb el futbol no m'hi guanyaria pas la vida i amb l'ajuda dels sogres, que en tenien una a Port de la Selva, vam muntar la ferreteria». Plats, gots, olles, bombetes, eines, cola, pintura... De tot hi venen a més a més de fer còpies de claus i de ser un punt de trobada al bell mig del poble. És feliç ajudant i donant solucions els veïns com ho era de jove quan somiava ser Maradona i es passava les tardes jugant a futbol al poble. «Hi havia molt pocs cotxes abans. Muntàvem un camp de futbol entre dos carrers i els portals eren les porteries. Ens hi passàvem la tarda fins que la mare ens cridava per anar a sopar», diu mentre se li dibuixa un somriure de nostàlgia. Plácido tenia una bona esquerra i feia gols en les categories inferiors del Llançà. Això ja el feia «diferent» i va provocar que aterrés al planter del Figueres gràcies a la gestió de Manolo Peña. «Em portava a mi i al seu fill cada dia cap a Figueres a entrenar». A la capital alt-empordanesa, aniria superant etapes fins a arribar al primer equip, amb el qual s'incorporaria als entrenaments el 1986 i hi faria unes quantes pretemporades i amistosos. Després d'una primera cessió al Banyoles, a Tercera, i de jugar a l'Agramunt a Regional durant el servei militar, Jaume Olivé li va donar l'oportunitat que abans s'havien resistit a brindar-li Mané, Paquito, Jordi Gonzalvo i Joaquín Peiró. El dia que debutava com a entrenador, Olivé el va situar directament a l'onze titular a Santander (0-0). «Venia del planter del Barça i era un home que confiava molt en els jugadors joves. Em va fer confiança de seguida i em va donar l'oportunitat de ser titular sempre amb ell». L'aposta era arriscada i el mètode Olivé no va acabar de funcionar. Tant és així, que el tècnic va plegar al cap de sis partits i els minuts de Plácido es van anar diluint amb l'arribada de Paco Martínez i desapareixent del tot ja l'any següent amb D'Alessandro. «Em va dir que no comptava amb mi. Ho vaig assumir amb naturalitat. Només faltaria», recorda. Dues cessions més al Banyoles (90-92), un estiu poc reeixit al Girona (91), Vilobí (92-93) i Roses (93-95) van ser les darreres estacions d'un davanter elèctric que mai oblidarà el dia del debut com a titular a Segona a Vilatenim contra el Las Palmas el març del 1990. «Tinc el gol gravat a la memòria. Controlo en llarg, faig un barret a Gerardo, aquell del Barça, i xuto amb l'esquerra». Les imatges de la celebració d'ell amb les mans al cap revelen la felicitat d'un vailet de poble que acabava de marcar un gol al futbol professional i no s'ho acabava de creure. La porta s'obria però la competència era ferotge i s'aniria tancant a poc a poc. Van ser vuit partits a Segona a Riazor, «contra el Dépor de Fran», contra Llevant, Racing o Eibar, entre altres, i un munt de vivències amb els companys. Amb Tintín Márquez i Edu Mauri «que vivien a Llançà i em baixaven amb cotxe a entrenar a Figueres» van fer molt bona relació. «En Tintín em donava consells sempre i em deia que quan saltés m'havia de protegir amb els colzes, que si no rebria. Es van portar molt bé tots dos», diu mentre recorda que Mauri i Gratacós encara vénen algun estiu al poble a saludar-lo. Amb Mané, el tècnic de l'ascens a Segona A, hi va viure una situació curiosa al camp del Far. «'Que sea la última vez que se presenta usted con una chaqueta amarilla', em va dir baixant les escales per anar a la gespa. Jo tenia setze anys...», riu. Qui li va deixar una bona targeta de visita va ser Tomás Reñones de l'Atlètic de Madrid, en una dura entrada durant un amistós el 1990. Més dolorosa seria encara una topada amb el porter del Vilobí uns anys abans quan era juvenil. «Venia d'estar amb la selecció catalana i es veu que em seguien Barça i Espanyol. Arran d'aquell xoc vaig tenir una pleura i vaig estar-me un mes i mig a l'hospital. Allò va frenar qualsevol opció». A Segona A en va fer només un però amb el Banyoles, en tres etapes diferents, se'n va

fer un tip de marcar gols. Fins i tot un cop va ser segon màxim golejador de Tercera amb 31 gols. «Un any vam fer la promoció per pujar a Segona B. Va ser molt divertit. Teníem en Boix, l'Albert Agustí, en Xargayó...». Vilobí i Roses tancarien una trajectòria esportiva que s'acabaria amb només 24 anys. «Si a aquesta edat no has saltat, és molt difícil dedicar-s'hi professionalment». Des de llavors, ha canviat els camps per la botiga. La pilota, això sí, encara la toca per anar a fer xuts amb el seu nét, d'onze anys. De cuinar també se'n surt. «Fa de tot menys planxar», diu de fons la seva dona. «Als fogons, l'artista és el meu germà, en Paco (propietari del Miramar). Ell va jugar al Roses i al Llançà. També era esquerrà i, per mi, més bo que jo», riu. Potser sí, i els seus restaurants tenen cinc estrelles Michelin, però la sensació de jugar i marcar a Segona sempre serà el seu petit tresor.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/esports/2025/11/24/veia-m-hi-guanyaria-pas-124035032.html>